

U. B. BERGEN

1611.57

Ms. 1568 Ic

»NORSK VILJE«

TIL KAMP OG SEIER.

Nr. 32

30. september 1944

2. årg.

SOVJET-UNIONEN OG DE SMÅ NASJONER.

Nazipropagandaen har det fælt travelt med å fremstille Sovjet-unionen som den store bussemann som har skumle planer om å »bolsjevisere« hele Europa når Tyskland vel er slått ut. Nazistene er særlig bekymret for de små land og prøver å innbille oss at bare en tysk seier kan hindre at de går sin undergang imøte.

Dessverre er der for mange av våre landsmenn som lar sig skremme av dette snakket om »bolsjevisering«, slik at de ikke tør delta i frihetskampen, men holder sig passive. - På den måten har nazistene delvis klart å spalte vårt folk og hemme utfoldelsen av en virkelig folkekrig mot fienden. — Hvordan forholder det sig i virkeligheten med denne såkalte »bolsjevisering«? De nylig avsluttede våpenstillstandsavtaler mellom Sovjet-Unionen på den ene siden og Romania og Finland på den andre gir et godt svar. Bortsett fra de rent militære bestemmelser inneholder avtalene bestemmelser av politisk art. Disse er meget lærerike, og avslører grundig løgnagtigheten og hykleriet i nazi-agitasjonen.

Sovjet-Unionens politiske krav til Finland og Romania går jo ut på følgende: De to lands regjeringer skal oppløse alle nazistiske organisasjoner, militære såvel som politiske, og ikke tåle opprettelsen av slike sammenslutninger i fremtiden. Dessuten skal de oppheve alle særlover som av politiske eller rasemessige grunner er rettet mot en del av befolkningen. Kort sagt betyr dette at folkestyret og folkets demokratiske rettigheter skal danne utgangspunktet for disse lands politiske utvikling. Heri ser Sovjet-Unionen en garanti mot at disse naboland for fremtiden skal la seg bruke som redskaper i en russisk-fiendtlig politikk.

Her er ikke tale om »bolsjevisering« - ingen inngrep i de to lands nasjonale og politiske uavhengigået. Og vel å merke: Disse moderate betingelser ble stillet til to fiendtlige land, som gikk til angrep på Sovjet-Unionen i 1941 sammen med Tyskland og har gjort sig skyldige i uhyrlige plyndringer og ødeleggelser på russisk territorium. De hadde altså ingen grunn til å håpe på noen mild behandling fra russisk side.

Desto mindre grunn skulde det være for det norske folk å nære noen frykt for russisk overgrep. Norge er jo en av de allierte nasjoner. De landsmenn som ennå går omkring med angaskomplekser overfor de »stygge bolsjevikenene«, kan ta det med knusende ro. De bør ikke lenger la sig skremme av fienden til å være unnfalne i befrielseskrigen. Men vi bør alle sammen dra lærdom av Finlands skjebne også på en annen måte. Vår viktigste politiske oppgave etter krigen må bli å skape et levende, kjempende demokrati hos oss, slik at vi ikke — som Finland ble det i 1941 — skal risikere å bli et villig redskap for reaksjonære krefter som tar sikte på en ny krig mot Sovjet-Unionen.

VI VIL OSS ET LAND SOM ER FRELST OG FRITT!

